

LBRIS

We know
books

Irina Ordînskaia

SFÂNȚA MATRONA

roman-parabolă

Traducere din limba rusă

Diana Guțu

editura
Σοφία

București

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Traducere după originalul în limba rusă: Irina Ordînskaia, «*Матронушка*»
роман-притча.

© Irina Ordînskaia

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORDÎNSKAIA, IRINA

Sfânta Matrona / Irina Ordînskaia; trad. din lb. rusă Diana Guțu – București:
Editura Sophia, 2023
ISBN 978-973-136-931-0

I. Guțu, Diana (trad.)

CAPITOLUL I

La îngemănarea nopții cu zorii, Moscova fu invadată de un val de fum adus de vântul ce sufla dinspre sud-est. În seara călduroasă de iulie din ajun, când oamenii deja se culcaseră, aerul fusese curat. Își lăsaseră fără nici o grijă ferestrele apartamentelor deschise. Către dimineață, orașul se transformase: mirosul înțepător și apăsător de fum se strecura pe nesimțite, se lăsa pe străzi sub formă de ceață, în care blocurile se ascundeau unele de altele. Treziți de fumul înecăcios, oamenii se grăbiră să închidă ferestrele, dar era prea târziu – aerul din apartamente se contaminase cu duhoarea dinspre pădurile ce ardeau undeva departe.

Locuitorii Moscovei intrară în panică. Începură să-și dea telefoane, să urmărească știrile la televizor și pe internet. Se temeau de un singur lucru – să nu se întâmple nenorocirea de anul trecut, când incendiile ce făcuseră ravagii în jurul capitalei o acoperiseră cu o perdea groasă de fum. În acea vară de coșmar cartiere întregi se pierduseră în pâcla lăptoasă. Pi-tonii nu vedeau mașinile, șoferii – străzile. Fumul pătrunsesese chiar și în metrou. Trenurile păreau alcătuite din două vagoane, căci celelalte dispăreau în ceață.

În capitală, duhul incendiilor devenise blestemul întregii veri. Gospodinele speriate acopereau ferestrele apartamentelor cu cearșafuri ude, metodă prea puțin eficientă, căci mirosul de sulf se strecura subtil peste tot pe căi știute numai de el. În câteva zile măștile medicale dispăruseră din farma-

cii, dar orășenii speriați încercau să nu iasă din case nici măcar cu ele. La televizor medicii își dădeau cu părerea care mai de care despre urmările cumplite pentru cei ce vor inhala smog. Ambasadele celorlalte state părăseau în grabă Moscova. Părinții își trimiteau îngroziți copiii din orașul îmbâcsit cu fum, iar cei care aveau posibilitatea plecau împreună cu ei. În gări era îmbulzeală.

Iată că moscoviții, care nu apucaseră bine să uite de spaimele verii trecute, simțiră brusc cum năvălește din nou fumul peste ei și le reamintește de mirosul în care le era greu, chiar imposibil, să respire. Oamenii se panicară. Oare chiar vor fi nevoiți să părăsească din nou Moscova pe nepusă mână? Mulți aveau deja convingerea că era un blestem trimis asupra capitalei de cineva puternic, ca o pedeapsă sau semn.

Peste câteva ore, fie acest cineva se răzgândise, fie vântul își schimbase direcția, însă fumul începu să se retragă ușor din oraș, târându-se pe străzi și bulevarde ca un șarpe imens.

Aproape de amiază, duhoarea părăsi și cartierul Taganka, în care locuia Evgheni. El deschise ușa balconului, preocupat de întâlnirea cu doctorul care îl aștepta. Nu luă seama la mirosul ușor de grătar în adierea ce pătrunse în cameră. De altfel, în această dimineață nu se putea concentra deloc. Nu reușea nici măcar să facă efortul de a lua micul dejun. De abia bău cu înghițituri mici o cană de ceai. Nu că întâlnirea ce-l aștepta i-ar fi acaparat toate gândurile. Acestea-i lipseau cu desăvârșire. În așteptarea diagnosticului-sentință, organismul respingea orice sentiment. Evgheni nu avea gânduri și pentru prima oară reușea să o facă fără vreun efort. Dacă și-ar fi dat seama de realitatea crudă a stării de fapt, n-ar mai fi fost în stare să se ducă la medic.

Dar, la urma urmei, diagnosticul s-ar putea să nu se confirme. El încerca să se convingă că un bărbat puternic, cu incre-

dere în sine, poate și trebuie să fie stăpân pe situație. Deși atunci când se îmbrăca, mâinile îi tremurau ușor. Era presat de timp, trebuia să se grăbească. Consulturile erau cu programare și, dacă pacientul întârzia, era nevoit să se reprogamenteze.

Medicul oncolog așezase pe biroul din fața sa niște hârtii, după ce le scosese în prealabil dintr-un plic mare atașat de dosarul medical:

– Deci, încep eu, răsfoind rapid rezultatele analizelor și fixându-l cu privirea pe palidul Evgheni, în timp ce acesta-și mușca buza de sus. M-ați rugat să vă vorbesc sincer și deschis. Cum vă simțiți? Sunteți pregătit de o discuție sinceră? Haideți să vă examinez, pentru început.

Doctorul luă tensiometrul. Evgheni înțelese totul, diagnosticul se confirma. Prin cap îi trecu o avalanșă de gânduri. Are treizeci și cinci de ani, o constituție athletică, joacă fotbal, merge la bazin, la sală, iar acum, chiar dacă ar supraviețui, ar rămâne infirm. Nu s-a însurat, nu are nici copii. Cum să dea vestea mamei și fratelui? Ei depind de el. Iar firma lui... Oare va mai putea să câștige decent?

Doctorul tăcea. Se obișnuise de mulți ani ca pacienții să reacționeze diferit în primele momente după primirea diagnosticului de cancer. Experiența îl învățase să facă o pauză în momentul în care bolnavul conștientizează că i s-a întâmplat o adevărată nenorocire.

Evgheni fu atât de absorbit de gânduri, încât nu mai vedea lucrurile din jur, de parcă ar fi fost singur în cabinet. În plus, vocea precaută și grijulie a doctorului îi păru batjocoritoare. El își imaginează îngrozit că de acum toată lumea îi va vorbi așa cum i se vorbește unui om bolnav și slab. Această frică în fața transformării instantanee într-o altă persoană îl scoase pe Evgheni din starea de amorțelă:

– Iuri Sergheievici, sunt pregătit. Ce arată analizele?

Doctorul îl scrută, nu mai insistă cu examinarea și spune oftând:

– Așa cum am decis împreună, având în vedere, dacă vă amintiți, prezența hematuriei...

– Știu, sânge în urină.

– Da, exact. S-au făcut toate investigațiile posibile – ecografia rinichilor, tomografie computerizată, analize detaliate de sânge, s-a prelevat biopsie. Se poate spune cu precizie că în rinichiul stâng aveți o formațiune malignă.

– Cancer?, trase Evgheni concluzia.

– Da, carcinom renal cu celule clare, încuviință doctorul.

În cabinetul mic era zăpușeală, fereastra deschisă larg nu ajuta în infernul lunii iulie. Ba dimpotrivă, ridica temperatura aerului din încăpere.

– E cald aici, schimbă brusc Evgheni subiectul discuției, examinând pereții acoperiți cu diplomele oncologului.

– Am promisiuni de anul trecut să mi se instaleze un aparat de aer condiționat, dar nu s-a întâmplat încă. Bolnavii se plâng, dar și noi ne chinuim.

Doctorul scoase din buzunarul halatului alb o batistă, se șterse cu ea pe frunte și la ceafă. Evident, nu-i era ușor să suporte căldura din cauza obezității.

Evgheni se gândi că ar trebui să se obișnuiască cu cuvinte precum „bolnavi”, „bolnav”, acesta fiind de acum și apelativul lui.

– Și ce fac acum cu astea?, vru să știe el, arătând spre hârtiile de pe birou.

– Pronosticul e unul bun, răspunse Iuri Sergheievici, bătând cu degetele în hârtii. Tumoarea nu e mare. Putem apela și la excizie, dar e mai bine să extirpăm rinichiul în întregime. Celălalt rinichi e complet sănătos. Apoi, v-aș recomanda terapia țintită – o să vă prescriem medicamente care

acționează exclusiv asupra celulelor canceroase, fără să le atingă pe celelalte. Trebuie să vă spun că nici radioterapia, nici chimioterapia nu sunt eficiente în cazul cancerului renal. O să ne gândim la imunoterapie.

– Haideți să ne oprim aici pentru astăzi. Trebuie să mă gândesc, să diger.

– Bine, doctorul aprobă din cap înțelegător, dar adăugă cu seriozitate: Însă trebuie să știți că există o regulă nescrisă, dar importantă – tratarea cancerului trebuie să înceapă nu mai târziu de două săptămâni din momentul stabilirii diagnosticului. Stați o clipă! Să vă examinez.

În parcare a spitalului Evgheni se uită nedumerit în jur o bucată de timp, înțelegând că emoțiile îl făcuseră să uite unde-și lăsase mașina. O găsi abia după ce apăsa butonul de pornire și văzu luminile farurilor. În mașină, scoase din buzunar telefonul mobil închis și-l aruncă în torpedou. Se decise să nu mai meargă astăzi la serviciu, dar nici în apartamentul gol n-avea chef să se întoarcă.

În preajma spitalului și pe strada din fața acestuia nu era țipenie de om. În Moscova sosi perioada plăcută în care adulții pleacă în concediu la mare, copiii sunt trimiși în tabere sau la țară la bunici, amatorii de excursii din alte orașe își găsesc destinații mai interesante în vederea călătoriilor estivale. În cele din urmă, capitala devine confortabilă, fără ambuteiaje pe șosele, vagoanele metroului sunt libere chiar și la orele de vârf, la supermarket nu se mai formează cozi. Evgheni conducea prin orașul pustiu. Numai taximetriștii răutăcioși reușeau să depășească toate mașinile de pe sensul de mers și să încalce regulile de circulație chiar și pe drumul liber. Simțind un gust amar, Evgheni înțelese că trebuie să mănânce ceva urgent, fiindcă începuse să i se încețoșeze privirea și risca să facă un accident.

Îi plăcea cafeneaua de lângă iaz din parcul Gorki și o luă într-acolo. Locuitorii orașului încercau să scape de arșiță la umbra copacilor, așezându-se pe pături sau chiar direct pe iarbă. Oamenii ocupaseră tot spațiul liber de pe gazon. Copiii țipau, îndrăgostiții se îmbrățișau, familiile își mâncau sendvișurile aduse de acasă. O gașcă de adolescenți amețiți se răcorea într-o fântână arteziană. O tânără cu părul vopsit în roșu râdea în hohote strident. Avea pe ea o fustă scurtă și o bluziță în dungi ce-i acoperea doar bustul. Un băiat în stare de ebrietate, cu pantaloni scurți ce-i alunecaseră mai jos de chiloți, încerca s-o care pe față în spate. Tânărul se băga în seamă, înjurând fără rezerve și tare, pipăia cu mișcări necontrolate corpul amicei sale, încercând să o ridice pe umăr. Ceialți din gașcă încurajau cuplul neastâmpărat.

Lui Evgheni imaginea i se păru respingătoare. El se opri lângă fântână și urmărea gesturile tinerilor beți. Trei fete care simpatizau cuplul, moleșite de zăpușeală și alcool, îi părură dizgrațioase – machiajul cu care își acoperiseră chipurile tinere se topise și curgea, figurile dezgustătoare erau încadrate de pletele zbârlite. Una dintre fete sorbea tot timpul din sticla de bere pe jumătate goală, încercând să bea cu colțul buzelor acoperite cu un ruj de un roșu aprins. Evgheni avu impresia că prietenii chercheliți ai fetelor semănau cu niște animale nedescoperite de știință – îndesate, bine hrănite, musculoase, cu ochii sticloși și transparentți.

Cel mai înalt dintre băieți începu să-și stropească cu înfocare prietenele, scoțând apa rapid cu palmele făcute căuș. Fetele încercară să-l pună la pământ, dar băiatul se feri cu dibăcie, moment în care privirea i se întâlni cu cea a lui Evgheni. Atitudinea individului străin îi păru sfidătoare. Ochii adolescentului se umplură de furie, însă chiar atunci o rafală de vânt împrăștie picăturile de apă din fântână și stropi atât

gașca veselă, cât și pe Evgheni, de parcă ar fi spălat conflictul în germene.

Evgheni grăbi pasul pe aleea parcului. „De ce?, striga el în sinea lui. De ce eu? Cu ce-am greșit? Oare sunt mai rău ca aceștia? Pentru ce? Am făcut mereu totul corect. La școală m-am descurcat fără meditații, mama nu avea bani de așa ceva. La facultate am intrat singur. Muncesc din anul întâi. Mi-am ajutat întotdeauna mama. Singur mi-am pornit afacerea, fără pic de susținere. Mi-am achitat apartamentul și mașina. Când era nevoie, munceam douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore. Pentru ce? Nu am reușit încă nimic. De-abia sunt la început. Unde am greșit? Care este păcatul meu?” O luă spre cafenea și ocupă o măsuță la umbră. Pe lacul mic din apropiere două cupluri se plimbau cu barca. Chelnerița cu șorțulețul vesel îi zâmbi cu înțeleș, crezând că e un blond singur și simpatice cu care ar putea să flirteze, dar, pentru că nu văzu nici un interes din partea lui, preluă rapid comanda lui nepretențioasă de frigărui de porc și apă.

El continua să-și facă procese de conștiință: „Unde am greșit? Care mi-a fost vina, și încă una pentru care trebuie să plătesc cu viața? Nu există pedeapsă fără vinovăție, așa m-au învățat, această lecție mi s-a predat. Dreptatea înseamnă să fii onest, să nu faci păcate și să nu fii pedepsit. Mama îmi spunea mereu să aprind o lumânare la biserică înainte de a face un pas important. Treceam pe la biserică, aprindeam lumânări. O făceam cu inima curată, pentru că nu înșelam pe nimeni, nu furam, nu supăram. Atunci de ce mi s-a întâmplat una ca asta tocmai mie? Unde e dreptatea?”

Frigăruiile se dovediră a fi seci, făcute din bucăți mici de carne, subțiri și arse la capete, de parcă ar fi fost de vită, însă Evgheni le mestecă cu plăcere, simțind o foame de lup. La terminarea mesei, ceru o ceașcă de cafea, care mirosea îmbietor, dar era foarte fierbinte.

Nu departe de el, pe iaz, o nouă tranșă de înotători intră în barcă. Era o familie cu doi copii purtând veste de salvare caraghioase. Ținuți la pieptul tatălui, în care se arătau încrezători, copiii erau duși de acesta de pe mal în barcă.

Evgheni înțelese brusc că în Moscova nu se simțise niciodată liniștit. „Poate, gândi el, acest oraș nu-i permite omului niciodată să se relaxeze. Eventualele primejdii creează o tensiune continuă. Oraș groaznic, aspru, nemilos, care doboară oamenii imediat ce aceștia își arată punctul slab.” Aceste gânduri sumbre nu-i păreau acum exagerate. Cu o încăpățănare masochistă își amintea de oamenii pe care capitala i-a zdrobit și i-a aruncat – de colegul de facultate din Urali care fusese jefuit și schilodit, plecând acasă infirm; de o fată cunoscută care a ajuns să facă trotuarul; de o alta pe care fostul soț a deposedat-o de apartament.

În mintea lui ieșeau la suprafață una după alta poveștile unor oameni buni care au fost păcăliți, ofenșați, umiliți. Nimeni nu i-a ajutat în acest oraș, nici măcar nu i-a compătimit. Iar el însuși... I-a fost măcar o dată rușine până-n ziua de azi pentru acest oraș? Evgheni își răspunse sincer că nu a fost cu adevărat atent la necazurile celorlalți. Doar îi era puțin silă de tot ce se-ntâmpla. Nu se poate face nimic – așa se justifica uneori. Acum această justificare nu mai conta.

„Răspunderea colectivă. Răspunderea colectivă pentru rușinea comună. Boala, ca orice molimă, este cauzată de descompunere, de putrezire. Omul face parte din organismul orașului, în care, dacă nu poți trăi normal, cum ai mai putea supraviețui?” Evgheni își reveni odată cu întrebarea chelneriței dacă mai comandă ceva. El achită consumația, lăsându-i fetei mirate un ciubuc care valora la fel de mult ca prânzul. În drum spre mașină se dojeni, dar nu pentru că i-ar fi părut rău de bani, care-l lăsau mereu indiferent. Părea stu-

pid faptul că el își mituia destinul, plătind ciubuc pentru legătura sa cu acest oraș blestemat.

Abia în mașină Evgheni înțelese că numise pentru prima dată Moscova blestemată. Până atunci credea că o iubea. Cel puțin, așa spunea mereu. Se gândi că folosise un cuvânt ciudat. Dacă e blestemată, înseamnă că a blestemat-o cineva. Oamenii nedreptățiți? Dumnezeu? Își dori dintr-odată să plece la mama, în Zaoksk – satul lui natal. Se gândi că n-ar fi o idee rea. Drumul de două ore nu-i păru lung. Peste o jumătate de oră, Evgheni era deja pe centura Moscovei, care nu era nici ea blocată. Apoi, o luă pe șosea, la sud de Moscova.

Autostrada se dovedi mai aglomerată decât capitala. Camioanele scoteau un fum oribil. Întâlnea caravane întregi. Era sezonul lor, aduceau din sud legume și fructe coapte. Se grăbeau înapoi goale, după o nouă încărcătură. Șoferii mașinilor de mare tonaj se grăbeau, ca să nu li se strice marfa sensibilă și perisabilă. Autoturismele mici li se păreau niște obstacole inutile. Evgheni își reveni puțin, fiind preocupat de condus. Lăsa în urmă unul după altul șirurile de camioane agitate, care nu doar că se mișcau încet, dar reușeau să se și depășească unul pe altul.

Într-un sfârșit, urcă pe un pod, sub care strălucea frumos albastrul larg al râului Oka cu malurile îmbrăcate în copaci verzi, de-a lungul cărora se întindeau dâre galbene de nisip curat de plajă. Pe apă, pluteau câteva bărci și o navă mică cu motor. Pe margine, oamenii făceau plajă, semănând de la distanță cu niște găze mici. Deși în mașină era răcoare de la aparatul de aer condiționat, Evgheni și-ar fi dorit să facă baie în râul rece, dar și mai mult voia să ajungă acasă, astfel încât plecă mai departe.

Evgheni descuie ușa apartamentului cu propria cheie. Își sunase mama de pe drum, ca să n-o tulbure cu sosirea ino-

pinată. La început, îi păru că nu-i nimeni acasă. Televizorul era oprit, alte sunete nu se auzeau. El intră în camera fratelui mai mic Pașa, în care locuiseră cândva împreună. Pașa nu era acasă. Lucrurile lui erau împrăștiate pe cele două paturi, pe jos și pe masă. Peste dezordinea generală domnea atârnată pe un perete o chitară electrică nouă, lucioasă, primită recent de la Evgheni.

În sufragerie, pe canapea, cu o pernă mică sub cap, dormea mama. Probabil își așteptase băiatul aici, însă căldura o molesise. Evgheni se apropie în vârful degetelor și se așează pe scaunul de lângă canapea. Scrută trăsăturile dragi – mama transpirase, fața acoperită de riduri era ușor îmbujorată. În ultima vreme avea tot timpul tensiunea ridicată. Munca stresantă de la școală o epuiza. Oricât ar fi încercat s-o convingă, nu se pensiona, continuând să muncească. „Profă adevărată”, gândi el cu duioșie și zâmbi. A mâncat papară la viața ei cu vârș și îndesat. El nu-și ținea minte tatăl, care dispăruse fără urmă după divorț, dar nici cel vitreg nu zăbovisе prea mult. Nici Pașa nu-și cunoștea tatăl. Făcuse totul singură pentru băieții ei. Abia acum putea și el să-i dea o mână de ajutor.

Inima începu să-l doară la propriu, cu o durere intensă. Simțise uneori jenă și înaintea, dar acum îl înțepa tare, încât i se tăie respirația. Cum să-i spună mamei obosite, istovite, că fiul ei cel mare și foarte iubit, sprijinul ei, are cancer? Cum să vină cu o asemenea veste? O veste ca asta poate să ucidă.

Mama deschise ochii:

– Jenecika, spuse ea, zâmbind cu bucurie, iartă-mă, te-am tot așteptat și-am adormit.

Ea se așează vioaie pe marginea canapelei, apoi se ridică în picioare.

– Am apucat să gătesc o ciorbă. Bine că ieri am prăjit niște chiftele de pui, preferatele tale, începu ea să vorbească, ademenindu-și fiul în bucătărie.

– Mami, tocmai am mâncat, încercă el să o refuze, pupând-o pe obraz.

– Mereu mi-ai creat probleme cu mâncarea, zâmbi mama. Nu vreau s-aud nimic, spală-te pe mâini și hai la masă.

El se conformă. În timp ce mânca, mama ședea alături și-i povestea despre Pașa, care-și cam făcea de cap, despre prietenele ei profesoare, despre elevii care nu-i dădeau pace nici vara, pentru că toți erau vecinii ei și se obișnuise să-i supravegheze. Apoi veni rândul prietenilor lui Evgheni, dintre care unii se căsătoriseră până la urmă, iar unora li se născuse deja și al doilea copil.

Oricât de des ar veni Evgheni acasă, în orașelul unde toată lumea se cunoștea noutățile se perindau.

– Delicios, mulțumesc!

El termină de mâncat chiftelele.

– Un pahar de compot?, întrebă mama, arătând spre borcanul de trei litri cu fierțură de culoarea zmeurei.

Ușa de la intrare se trânti cu putere și într-o secundă în bucătărie intră de pe hol ciufulitul Pașa într-un maiou negru prăfuit pe care avea imprimată poza unei vedete rock cu microfonul în mână. Băiatul îi întinse fratelui mai mare mâna slabă și murdară:

– Salut, frate!

– Pavel, făcu mama cu tot calmul și dădu la o parte mâna murdară a fiului cel mic, spală-te pe mâini și repede la masă.

– Ciorbă nu vreau, i-o reteză băiatul.

– Cine te întreabă?, îi spuse ea încruntată. Mai întâi ciorbă, apoi restul. Mi-e greu cu el acum, i se adresă ea lui Evgheni, se întoarce acasă târziu, habar n-am unde și cu cine umblă. Nu e deloc ascultător. Vorbește cu el, te rog! Nu are nici o preocupare, nu citește cărți, cică e în vacanță. Nu face altceva decât să ia lecții de chitară. Încerc să fiu răbdătoare,

doar îl rog să cânte mai încet. Iar la anul îl așteaptă admite-re la facultate. Altfel, armata. Vorbește cu el, e timpul să-și bage mințile în cap!

Seara, după cină, Evgheni se putea întoarce la Moscova. Ritualul întâlnirii cu rudele rămase în urmă. Umpluse la supermarket coșul, ca să nu mai care mama genți grele, vorbise cu Pașa. De altfel, fratele era preocupat de un singur lucru – își dorea o pedală specială cu efecte pentru chitară.

Așa înțelese că în orașelul natal viața a rămas aceeași, banală, oprită în loc pentru totdeauna, și toate veștile păreau programate din timp. Pe stradă oamenii îl salutau, pentru că aici îl știa toată lumea. Orașul era prăfuit, de parcă cineva ar fi presărat peste el prin sită o pudră cenușie. Deosebit de triste îi păreau căsuțele vechi din lemn care nu mai fuseseră vopsite de ani buni: praful intrase în scândurile aspre, înlocuind culorile cândva vii cu una gri. Și blocul cu patru etaje în care stăteau mama și fratele, cu crăpături pe pereții scorojiți de cărămidă și miros oribil de urină și mucegai, arăta mai mult decât jalnic. Evgheni simți mai curând instinctiv decât înțelese că acest loc nu avea puterea de a-l compătimi. Orașul trăiește în chin, supraviețuind cu greu.

– Jenia, îl opri mama brusc în momentul în care el dădu să deschidă ușa pentru a pleca la mașină.

Îl fixă pe fiul cu punga cu borcanul de castraveți murați la piept.

– Nu mi-ai povestit nimic despre tine. Ce mai faci? Am tot vorbit despre noi.

Vorbea cu întreruperi. Atunci când avea emoții, i se tăia respirația.

– Ești bine? Mi s-a părut toată ziua că ai ochii triști. Nu cumva îmi ascunzi ceva?

Preț de o clipă Evgheni avu impresia că tristețea lui va ieși la iveală și el se va ascunde ca în copilărie la umărul mamei,

spunându-i adevărul: „Mami, am cancer. Cum să trăiesc? Ce să fac? Cancer.” Dar strânse cu mai multă putere punga în brațe. Îi veni în ajutor fratele apărut dintr-odată în antreu, cu fața radiind, cu chitara, de care atârna un cablu, pe umăr.

– Pa!, spuse el. O să-ți dau un mesaj în legătură cu pedala de care am nevoie.

El atinse strunele, scoțând câteva sunete stridente.

– Pașa, mai încet!, spuse mama, astupându-și urechile cu mâinile.

– Ai grijă de mama, făcu Evgheni. Bine, o să-ți iau pedala.

În scara blocului, când dădu să pășească pe prima treaptă, se întoarse dintr-un motiv oarecare în ultimul moment și văzu cum mama îl însemna grăbită cu semnul crucii. Buzele i se mișcau, șoptea ceva. Era gata să pună pariu că se ruga. El se mai întoarse o dată. Mama îl binecuvântă din nou cu o cruce mare. Trebuia să plece. Se grăbi pe scări îmbrățișând castraveții, conștientizând pe deplin că, oricât de îngrozitor ar fi, va veni vremea când va trebui să le povestească celor dragi despre boală.

Ajunghând acasă, Evgheni încercă să se comporte ca de obicei – făcu duș, citi știrile de pe Internet. Află știrea cea mai importantă, anume că toată lumea se temea de revenirea în Moscova a fumului cauzat de incendiile forestiere. Desfăcu patul, chiar stinse lumina, dar nu putu să se bage în pat. Dincolo de ferestrele și ușa balconului deschise, orașul nu dormea. Mașinile ce treceau pe străzi făceau zgomot în depărta-re, frâna troleibuzului șuiera; în curtea vecină niște noctambuli cântau la chitară. Nu se înțelegea ce melodie anume, dar o mână lovea strunele răsunătoare. El reveni la calculator și citi o bucată bună de vreme tot ce putu să găsească pe internet despre boala sa. Era oribil, tulburător, chinuitor. Îi părea imposibil ca înăuntrul lui să crească această tumoare. Chiar organismul lui o cultiva, pregătindu-se să-l omoare.

Își încordă toată voința și își impuse să nu se uite la imaginile legate de cancerul renal. Apoi, opri calculatorul și se întinse în pat. În cap îi mișunau gânduri săcâitoare. De ce? De ce tocmai viața lui normală trebuia să se întrerupă atât de stupid și neașteptat? Până acum putea să-și facă planuri, să le realizeze, iar de acum totul va depinde de boală. Merită oare să facă vreun tratament, să își chinuie corpul, să-l taie, să-l tortureze cu otrăvuri pentru ca în cele din urmă să moară epuizat? Poate ar trebui să lase totul baltă și să-și trăiască restul de viață așa cum văzuse în filme? Dar cum rămâne cu durerea? Uitase cu totul de ea. Cancerul înseamnă durere. Mereu i-a fost greu să rabde durerea. Oare poți suporta durerea provocată de cancer? Sau va ceda? Va implora îndurare? Dar pe cine să implore? Pe cine?

Somnul nu venea. Anxietatea îl făcea să se simtă din ce în ce mai rău. Îi era imposibil să mai rămână în apartament. Se îmbrăcă repede. Fiind aproape miezul nopții, afară aerul se răcorise, deși betoanele blocurilor și asfaltul emanau căldura acumulată peste zi. Nu mirosea a fum. Evgheni nu porni aerul condiționat, ci deschise toate geamurile mașinii și o luă fără grabă spre centrul orașului.

Moscova n-avea de gând să doarmă. În piața Taganka străluceau luminițele locuințelor, sclipeau vitrinele magazinelor, chiar și ale celor închise. Funcționau nu doar cluburile de noapte, ci și multe cafenele și restaurante. Nimic nu sugera faptul că mâine ar fi o zi obișnuită de muncă, și nu una liberă. Și centura Sadovoie Kolțo se dovedi veselă și cheflie. Circulau poate chiar mai multe mașini decât în timpul zilei. Din panourile de la marginea drumului și de pe afișele clădirilor lumina atotprezenta reclamă; bannerele ce atârnav deasupra drumului propuneau care mai de care marfă, vizite, varietate. Evgheni întoarse pe strada Tverskaia, ca-

re era și mai luminoasă decât restul Moscovei. Chiar și copacii erau înfrumusețați de luminițele ghirlandelor ce-ți luau ochii. Sărbătoarea omniprezentă își atingea aici apogeul. Trotuarele erau pline de grupuri de tineri îmbrăcați frumos și lipsiți de griji. Oamenii vorbeau tare și părea că toți râdeau în hohote, încercând să acopere muzica ce bubuia din ferestrele restaurantelor. Cacofonia sonoră ce aparținea unei velleii aparent ireale concura cu strălucirea dezordonată a ornamentelor stradale și ținutele de un prost-gust sfidător ale mulțimilor ce se plimbau.

O față într-o bluziță semitransparentă și colanți mulați pe șolduri și picioare, interpretând în felul ei privirea insistentă a lui Evgheni din mașina ce înainta încet, îi zâmbi și coborî atent, ca să nu-și rupă tocurile extrem de înalte, de pe trotuar pe caroserie. O fi un simplu interes pentru băiatul simpatic din mașină sau intenționa să se vândă? Ambele variante îi părură lui Evgheni dezgustătoare. El accelerează, încercând să uite scena neplăcută.

Însă memoria îi servi instantaneu o amintire. Aflase recent că o cunoștință lua uneori acasă o fată ca asta de pe strada Tverskaia. În apartamentul simplu, fără machiaj și haine țipătoare, aceasta părea o fetiță banală, obosită și speriată. Într-o zi, așteptând întoarcerea prietenului său, fata l-a poftit la masă și i-a povestit despre ea. Undeva, într-un sat din sudul Rusiei, avea o mamă și o bunică, grădini cu cartofi, cuptor cu cărbuni. Venise la Moscova să câștige un ban cinstit. Iarna vindea legume la piață. De la cincii dimineața, în ger, fără nici o posibilitate de a se încălzi. Tremura zilnic de frig. Mâinile, în ciuda faptului că purta mănuși, i se murdăreau până la coate. Murdăria nu se spăla, îi intrase în piele. Una peste alta, trebuia să ridice greutatea – saci, cutii. Nu a mai suportat. A ajuns la concluzia că e mai ușor să-și vândă